

Încă sîntem

Dragos Niculescu

Sîntem și răi, dar sîntem și cuminți,
Trăim, dar și murim, precum e scris,
Însă nu mai e-n lume loc de sfinți
Și-i pacea unui orizont proscris.

Mai sînt copii ce cresc pe-acest pămînt,
Tot încolțește viața vrînd, nevrînd,
Deși prin jur nimic nu mai e sfînt,
În țara cu hotarul lăcrimînd.

Se mai iubește încă infernal,
Ca-ntr-o poveste-a unui veac frumos,
Parcă-n virtutea unui semn fatal
De a sfida terestrul putregos.

Și ne-ntrebăm, trezindu-ne din nou,
În cîte-o dimineață, ce-i cu noi
Și cît vom mai zidi acel ecou
Plin de lumini în umbre și-n nevoi.

Și-apoi o luăm la pasul cotidian,
Ca printr-un vag deșert a tot ce-a fost.
Și zi de zi – trădări, cenușă, van
Și sentimentul pierderii de rost...

E tragic, e cumplit cît de furați
Am devenit în suflețe și-n minți
Și cît ne mulțumim, de resemnați,
Să-naintăm, bezmetic, prin căinți.

Trăim istoria? Nu, trăim infect,
Sub Dumnezeuul calomniat de hoți
Ce-și poartă-n sînge diavolul suspect
Cu care ne-au înveninat pe toți.

Ni s-au schimbat cu forța niște poli,
Și-acum plătim pentru-a fi fost de-acord,
Și nu mai știm, bolnavi de-atîtea boli,
La care sud să ne-nchinăm, ori nord.

Pe brazda cea vîndută am rămas
Doar realizatorii de consum,
Doar condamnații pașnici, fără glas,

Stăpîni pe lîna transformată-n scrum.

Pămînt şi oameni – straniu carnaval
De prăbuşiri cu măştile-n culori,
Şi parc-un sens către-un etern final
Şi doar mireasma sinceră din flori...

Încă sîntem – e bine şi atît,
Spre-a locui ruini de paradis,
Şi-n roşii, porcii-şi scaldă bietul rît
Ca pentru şansa ultimului vis.